

Baznīcas postīša

Bavēņa laika trešajā svētdienā – Oculi

Lk. 11:14–28

“Pēc tam Viņš izdzina ļaunu garu, kas bija mēms. Kad nu ļaunais gars bija izgājis, tad mēmais sāka runāt, un ļaudis brīnījās. Bet daži no viņiem sacīja: “Viņš izdzen ļaunos garus caur Belcebulu, ļauno garu valdnieku.” Bet citi, Viņu kārdinādami, prasīja no Viņa zīmi no debesīm. Bet Viņš, nopratis viņu domas, sacīja: “Ikviens valsts, kas savā iekšienē ir sašķelta, aiziet postā, un tur nams uz namu grūst. Ja nu sātans ar sevi ir naidā, kā tad viņa valsts pastāvēs? Jo jūs sakāt, ka Es ļaunos garus izdzenu caur Belcebulu. Bet, ja Es ļaunos garus izdzenu caur

Belcebulu, caur ko tad jūsu bērni tos izdzen? Tāpēc viņi būs jūsu tiesātāji. Bet, ja Es ļaunos garus izdzenu ar Dieva pirkstu, tad jau Dieva valstība pie jums ir atnākusi. Kad stiprais apbruņojies sargā savu pili, viņa īpašums paliek mierā, bet, kad kāds par viņu stiprāks nāk un to uzvar, tad tas paņem viņa bruņas, uz kurām tas paļāvās, un izdala viņam atņemto laupījumu. Kas nav ar mani, tas ir pret mani; un, kas ar mani nesakrāj, tas izkaisa. Kad nešķīsts gars atstāj cilvēku, tad viņš apstaigā sausas vietas un meklē atpūtas vietu, bet, to neatradis, saka: es atgriezīšos savā mājoklī, kuru atstāju. Un viņš noiet un atrod to izslaucītu un izgreznotu. Tad viņš noiet un ņem līdzī septiņus citus garus, kas ļaunāki par viņu, un viņi nāk un tur dzīvo, un ar šo cilvēku kļūst ļaunāki, nekā bija iepriekš.” Un gadījās, kad Viņš tā runāja, tad kāda sieva paceltā balsī uz Viņu sacīja: “Svētīgas tās miesas, kas Tevi nesušas, un tās krūtis, ko Tu esi zīdījis.” Bet Viņš sacīja: “Tiešām, svētīgi ir tie, kas Dieva vārdu dzird un pasargā.””

Šis ir skaists evaņģēlija teksts, no kura varam daudz ko mācīties. Tajā parādīts gandrīz viss – kas ir Kristus un Viņa valstība, kas ir Evaņģēlijs, ko tas paveic un kā tam klājas pasaulē. Un vispirms šeit – tāpat kā cituviet Evaņģēlijā – mums tiek mācīta ticība un mīlestība; jo Kristus te tiek rādīts kā mūsu Pestītājs un palīgs visās grūtībās – savas lielās mīlestības dēļ. Kas tam tic, tas ir atpestīts. Jo mēs redzam, ka Kristum nav jānāk palīgā veselajiem, bet gan nabaga ļaudīm, kurus piemeklē dažādas nelaimes. Cilvēks, kuram Kristus palīdzēja, bija aklš – kā Matejs saka; viņš bija mēms un apsēsts – kā Lūka šeit saka. Bet visi mēmie ir arī kurli; tādēļ grieķu valodā jēdzieni “kurls” un “mēms” tiek apzīmēti ar vienu vārdu. Palīdzēdams nabaga cilvēkam, Kristus aicina mūs pie sevis – lai mēs gaidītu no Viņa visu labo un

grūtā bridī steigtos pie Viņa. Un tālāk mums atbilstoši milestības dabai ir jādara citiem tāpat, kā Viņš dara mums; šī ir visiem zināmā un visjaukākā mācība, ko atrodam gan šajā, gan visās citās Evaņģēlija vietās, ko lasām visa gada laikā. Taču nabaga cilvēks nebūtu varējis saņemt palīdzību bez Dieva vārda; jo tiem, kuri viņu ved pie Kristus, noteikti bija jābūt dzirdējušiem par šo Kristus milestību, un dzirdētais noteikti bija mudinājis tos uzticēties Kristum. Tā mācāmies, ka ticība nāk caur vārdu – par to jau cituviet esam pietiekami daudz runājuši.

Otrkārt, šeit tiek parādīts, kā Kristum un Evaņģēlijam klājas pasaulē, proti – ir triju veidu klausītāji: daži, izdzirdējuši Evaņģēliju, ir ļoti izbrīnīti. Tie ir īsti, dievbijīgi kristieši, kuri šo pasludinājumu vērtē tik augstu, ka, to dzirdēdami, ir gluži izbijušies. Daži Evaņģēliju zaimo. Šādi zaimotāji bija farizeji un mācītie vīri; viņiem Kristus bija netikams, jo Viņu tie nevarēja pārspēt un raizējās, ka tauta Kristu vērtēs augstāk nekā viņus. Daži kārdināja Kristu un gribēja redzēt zīmes – it kā Kristum vajadzētu rīkoties tieši tā, kā viņi iedomājas, itin kā tiktu spēlēta kāda spēle; šādas zīmes no Kristus prasīja Hērods. Bet šajā evaņģēlija vietā Kristus atbild gan vieniem, gan otriem – vispirms zaimotājiem, tad kārdinātājiem. Kādā citā vietā mēs lasām, ka Kristus saka: šo cilvēku ļaunajai dabai netiks dota neviena cita kā tikai pravieša Jonas zīme. Zaimotājiem Kristus atbild laipni un vēršas pret tiem piecos dažādos veidos.

Pirmkārt, ar labu, saprātīgu pamatojumu – izmantodams divas līdzības, Viņš secina, ka viens velns nevar izdzīt otru; jo, ja tā notiktu, velns būtu naidā pats ar sevi un sātana valsts nevarētu pastāvēt. Katrs pats var saprast, ka tad, ja kādā valstī nav vienprātības un tās iedzīvotāji paši padzen cits citu, ienaidniekam pret šo valsti nav nepieciešams karot – tā pati sevi iznīcinās un sagrūs daudz briesmīgākā veidā, nekā tas būtu noticis pēc cīņas. Tāpat arī, ja nama iedzīvotāji nostājas cits pret citu, to nemaz nav nepieciešams postīt. Arī pagāns Sallustijs¹, savas dabas un pieredzes mācīts, saka: nevienprātība

¹ Romiešu vēsturnieks, dzīvojis 1. gs. pirms Kristus.

izposta lielu bagātību, turpreti vienprātība vairo mantu. Ja velni nostātos cits pret citu, tā ka tie viens otru izdzītu, tad velna valstība izniktu un tas mums liktu mieru.

Ko gan šie zaimotāji varētu iebilst pret šādu skaidru pamatojumu? Viņu mutes ir aizbāztas, tomēr sirdis ir un paliek nocietinātas, tā ka tie nekādus pamatojumus nemeklē; viņu nocietinātās sirdis neklausās un nepamana, cik skaidri un gaiši viņiem tiek atklāta patiesība. Tomēr dievbijīgu cilvēku ticība šādi tiek stiprināta, jo tie redz, ka viņu ticības pamats ir labs un pareizs. Un šādu cilvēku dēļ ir nepieciešams atbildēt un aizbāzt mutes cietsirdīgajiem. Lai arī tie neatgriežas un pat neapklust, tomēr šeit sniegtais pamatojums kalpo viņu cietsirdīgās neprātības atklāšanai; jo tie kļūst arvien neprātīgāki un runā arvien trakākas lietas, tā ka viņu mācība vairs nevar izskatīties laba un pareiza, kā arī Salamans saka Salamana pamācībā 26:5: “.. atbildi nejēgam pēc viņa nezināšanas, lai viņš neiedomātos sevi gudru esam,” – tas ir, atbildi uz viņa nezināšanu, lai tā tiktu apkaunota; dari to citu cilvēku dēļ – lai viņi nesekotu nejēgas vārdiem un netiktu pievilti, iedomādamies, ka šādas runas ir pareizas. Bet citādi – ja nav šāda iemesla, tad labāk būtu klusēt. Kā arī Salamans turpat, 4. pantā, saka: “Neatbildi nejēgam pēc viņa nezināšanas, lai tu neklūtu līdzīgs viņam..”

Zaimotāji arī nevarētu sacīt, ka velni tikai izliekas nevienprātīgi, lai piekrāptu ļaudis, – jo paši savām acīm varam redzēt, kā tie pretojas, klieudz un trako, plosās un ārdās, kad redz, ka tiešām tiks izdzīti; ikvienam jāatzīst, ka tie cīnās pret Kristu un Viņa Garu; tie negrib piekāpties un pakļauties Kristum. Tādēļ viņu vārdi nav nekas cits kā atklāti, zaimojoši meli, kuros tie arī tiek pieķerti un apkaunoti, atklājot, ka viņi savā indes pilnajā naidā un skaudībā piedēvē Dieva darbu velnam. No tā varam mācīties, ka nav jābrīnās, ja mūsu mācība un darbi sastopas ar zaimošanu, ja nocietinātās sirdis nerimstas un neatgriežas arī tad, kad acīmredzamā patiesība tās jau ir uzveikusi un zaimotāju mutes ir aizbāztas. Te pietiek, ja mēs dievbijīgu cilvēku priekšā ar savu atbildi atklājam zaimotāju cietsirdību un muļķību, lai

tā tiktu atzīta un nicināta; tad labais iespaids, ko viņi rada, nevarēs cilvēkus pievilt; un tālāk – lai tie iet, kur grib; viņiem jau ir savs spriedums, kā Sv. Pāvils saka Tīt. 3:11.

Otrkārt, Kristus stājas zaimotājiem pretī ar piemēru un līdzīgu darbu, sacīdams: “.. caur ko tad jūsu bērni tos izdzen?” Itin kā Viņš sacītu: vai tā nav atklāta varmācība – jūs nolādat tieši par to, par ko slavējat savus bērnus! Ja jūsu bērni dara šādu darbu, tad tas nāk no Dieva; bet, kad to daru Es, tad gribat to saukt par velna darbu. Tā nu tam pasaulē jānotiek: ko dara Kristus, tas tiek saukts par velna darbu, bet, ja to pašu darītu kāds cits, tad tas būtu pareizi. Tieši tā tagad rīkojas mūsu tirāni un Evaņģēlija ienaidnieki, kas mūs nolād par to, ka darām darbus, kurus dara un māca arī viņi paši; un tā viņiem pašiem negribot nākas atklāti apliecināt, ka viņi saņēmuši pareizu spriedumu un pelnīti tiek nolādēti. Bet bērni, par kuriem Kristus šeit saka, ka tie izdzen velnus, ir daži velnu izdzinēji, kas tolaik tautā bija sastopami. Jo Dievs šai tautai jau kopš iesākuma bija dāvājis dažādas garīgas dāvanas. Kristus lieto vārdu “bērni” – itin kā sacītu: Es esmu Dieva bērns, bet tieku nosaukts par velna bērnu, lai gan tie, kuri ir jūsu bērni, no jums dzimuši, dara tieši to pašu, un tomēr viņus jūs par velna bērniem nesaucat.

“Tāpēc viņi būs jūsu tiesātāji”, tas ir – Es atsaucos uz viņiem. Viņiem nāksies spriest un atzīt, ka jūs, mani zaimodami, esat darījuši netaisnību un nolādējuši paši sevi. Bet, ja velni neizdzen cits citu, tad to paveic kāda cita vara, kas nav ne velnišķa, ne cilvēciska, bet dievišķa. Tādēļ tālāk Kristus saka: “.. ja Es ļaunos garus izdzenu ar Dieva pirkstu, tad jau Dieva valstība pie jums ir atnākusi.” Sv. Matejs Mt. 12:28 parāda, ka ar šo Dieva pirkstu Kristus apzīmē Svēto Garu; tādējādi šis teksts skan: “.. ja Es izdzenu ļaunos garus ar Dieva Garu..” Kopā saņemot, Kristus grib teikt: lai Dieva valstība varētu pie jums nākt, velnam ir jātiek izdzītam; jo velna valstība ir pret Dieva valstību – tas arī jums pašiem jāatzīst. Bet velnu nevar izdzīt ar velnu, un vēl jo mazāk tas iespējams ar cilvēku spēkiem vai palīdzību; tas paveicams vienīgi Dieva Garam un spēkam.

Tas nozīmē, ka tur, kur Dieva pirksts nav izdzinis velnu, velna valstība vēl saglabājas; un, kur ir velna valstība, tur nav Dieva valstības. Tā nu šeit pavisam noteikti jāsecina, ka tikmēr, kamēr mūsos nav ienācis Svētais Gars, mēs ne vien neesam spējīgi darīt labu, bet neizbēgami piederam velna valstībai. Bet, ja esam viņa valstībā, tad nespējam darīt neko citu kā vien to, kas patīk velnam, – citādi jau tā nevarētu tikt saukta par viņa valstību, kā arī Sv. Pāvils raksta otrajā vēstulē Timotejam 2:26 – cilvēki ir sagūstīti velna valgos, lai darītu viņa gribu. Kā tad velns varētu paciest, ka viņa ļaudis iedomātos darīt ko tādu, kas būtu vērsts pret viņa valstību, nevis šīs valstības labā? Ak, tie ir lieliski, biedinoši, spēcīgi vārdi. Kristus saka: velnam pieder tāda valstība, no kuras bez Dieva Gara neviens nevar izbēgt; un Dieva valstība nevar nākt, pirms velna valstība no mums tikusi padzīta ar dievišķu, debesu varu un spēku.

To apstiprina arī šī nabaga vīra piemērs; viņu velns bija apsēdis miesīgā veidā. Saki – ko gan viņš varētu iesākt, lai tiktu brīvs no velna, kaut arī viņam nāktu palīgā visi cilvēki, kas dzīvo uz zemes? Bez šaubām, tie visi nespētu itin neko. Cilvēkam nācās darīt un panest visu, ko velns gribēja, – līdz pat brīdim, kad nāca Kristus ar Dieva spēku. Redzi nu – ja jau viņš nevarēja atbrīvoties no velna, kas miesīgā veidā bija viņu sagrābis, kā tad viņš būtu varējis paša spēkiem darīt savu dvēseli garīgi brīvu? Jo dvēselē meklējams cēlonis tam, ka miesa tiek apsēsta – pakļauta sodam; dvēsele ir grēka apsēsta, un no grēkiem atbrīvoties ir grūtāk nekā no soda, turklāt dvēseles apsēstība ir smagāka nekā miesas apsēstība. Apsēstai miesai velns tomēr vēl atstāj tās dabiskos spēkus un darbus, bet dvēselei viņš laupa prātu, izjūtu, izpratni, gudrību un visus spēkus – to labi redzam pie apsēstiem cilvēkiem.

Treškārt, Kristus iebilst zaimotājiem, izmantojot no ikdienas pieredzes ņemtu piemēru: kad stipro uzvar kāds stiprāks, tas paņem viņa bruņas un visu viņa nama mantu. Tā Kristus pierāda, ka velnu nevar uzveikt neviens cits kā tikai Dievs; tāpat neviens nevar lielīties, ka pats saviem spēkiem varētu padzīt grēku vai velnu. Un redzi, kā

Kristus šeit attēlo velnu, – Viņš sauc to par stiprinieku, kas sargā savu namu un sētu, tas ir, velns ne vien valda pār pasauli kā pār savu īpašumu, bet arī sargā un apstiprina, ka neviens to viņam nevar atņemt. Velns arī itin mierīgi var noturēt pasauli savās rokās un darīt ar to, ko vien vēlas. Cik viens nams spēj turēties preti tīrānam, kam tas pieder, tikpat cilvēka spēki un brīvā griba spēj cīnīties pret grēku un velnu, proti, tie nespēj itin neko; cilvēks paliek grēka un velna varā. Un, kā tad, kad nāk stiprāks pretinieks, nams tiek tīrānam atkarots un atņemts, tā cilvēks caur Kristu tiek atpestīts un atņemts velnam. Tā nu šeit atkal redzam, ka mūsu darbi un taisnība nekādi nespēj veicināt mūsu pestīšanu; to sniedz vienīgi Dieva žēlastība.

Ceturtkārt, Kristus saka skaistus vārdus un mācības, kā, piemēram: “Kas nav ar mani, tas ir pret mani; un, kas ar mani nesa-krāj, tas izkaisa.” Velns nav ar mani, un Es viņu izdzenu; tātad viņš noteikti ir pret mani. Taču šie vārdi attiecināmi ne tikai uz velnu, bet arī uz zaimotājiem, kurus Kristus šeit nosoda un nolād, teikdams, ka tie, kas nav ar Viņu, ir pret Viņu. Būt ar Kristu nozīmē būt vienotiem ar Viņu izpratnē un nodomos, tas ir, ticēt Kristum, ticēt, ka Viņa, nevis mūsu pašu darbi spēj mums palīdzēt; jo tā Kristus uzskata un to Viņš arī māca. Savukārt “sagrāt” nozīmē – mīlestībā darīt labu un kļūt bagātiem labos darbos. Kas netic, tas, darīdams pats savus darbus, ir un paliek ar sevi – nevis ar Kristu, bet pret Viņu; jo tāds noliedz Kristu, paļaudamies pats uz saviem darbiem. Tātad – kas nemīl, tas nesagrāj ar Kristu, bet dara veltīgus darbus, ar kuriem viņš pats kļūst tikai vēl sliktāks un arvien vairāk attālinās no ticības.

Piektkārt, Kristus draud, ka ar velna apsēstajiem kļūs arvien ļaunāk. Tādēļ mums ne vien jāraugās, lai Evaņģēlijs un Kristus, kas paveic pie mums tik lielas lietas un padzen velnu, netiktu zaimots, bet ar vislielāko nopietnību un bijību jā rūpējas, lai varam Evaņģēliju paturēt un mums nenotiek tā, kā redzam šajā piemērā – ka viena velna vietā pār mums sāktu valdīt septiņi vēl ļaunāki. Tā ir noticis jūdiem, kuri nekad agrāk nav bijuši tik ļauni kā tagad, kad pasludināts Evaņģēlijs. Un arī mēs pāvestības varā, rotādamies ar Kristus vārdu,

bijām septiņreiz – tas ir, daudzreiz – ļaunāki pagāni nekā jebkad iepriekš, kā Sv. Pēteris 2. Pēt. 2:20 saka: “.. viņu gals ir kļuvis ļaunāks nekā viņu sākums.” Ja mēs to nepamanīsim, tad arī pēc spožās Evaņģēlija gaismas atspīdēšanas notiks tā, ka kļūsim vēl ļaunāki, nekā bijām iepriekš; jo velns nesauž – par to jau daudzkārt esam bridināti.

Visbeidzot – sieva slavē un cildina Kristu, sacīdama, ka svētiga ir tā māte, kas iznēsājusi šādu bērnu utt. Kristus attur viņu no šādas miesīgas pielūgsmes un māca mums visiem šī Evaņģēlija kopsavilkumu, proti, ka mums nav ar sajūsmu jāraugās uz svēto darbiem vai diženumu, bet vairāk jātiecas pēc Dieva vārda, lai varētu to dzirdēt un paturēt. Jo mums nav svarīgi, cik svēta un cienīga ir bijusi šī bērna māte, nedz arī – cik cēls ir šis bērns – viņas miesas auglis, bet gan – ko šis bērns ir darījis mūsu labā. Ir svarīgi, ka Viņš ar savu žēlastību – neatkarīgi no mūsu nopelniem un līdzdalības – ir atpestījis mūs no velna. Tas mums tiek atklāts Dieva vārdā, tādēļ šis vārds ir jāuzklausā un jāturas pie tā ar drošu ticību; tad arī mēs kļūsim svēti – tāpat kā māte un viņas bērns. Lai gan šim vārdam un darbam ir jātiecas zaimotam, un mums tas jāpanes, atbildot zaimotājiem ar lēnprātību – kā Sv. Pēteris māca – tā, lai citiem cilvēkiem tas viss nāktu par labu.

II

Alegorijas

Šis mēmais, kurlais, aklais, apsēstais cilvēks simbolizē visus Ādama bērnus, kuri savas miesas dēļ ir velna apsēsti un iedzimtā grēka samaitāti, tā ka ir spiesti piederēt velnam un rīkoties pēc viņa prāta. Tādēļ tie ir arī akli, tas ir, tie nepazīst Dievu. Viņi ir kurli, jo nedzird Dieva vārdu, nepakļaujas un nepaklausā tam. Viņi ir arī mēmi, jo nepateicas, neslavē, nerunā un nesludina par Kristu un Viņa žēlastību; taču tie ir gana pļāpīgi, runādami par velna mācībām un cilvēku sagudrotām blēņām. Šajās lietās viņu redze ir pat pārāk asa, un viņi savās iedomās un tieksmēs ir gudrāki par gaismas bērniem; te viņi

klausās ar abām ausīm, pieņemdami visu, kas saskan ar viņu miesas un asiņu tieksmēm. Tātad visi mūsu darbi, vārdi un dzīve – viss, kas saistīts ar miesu un dvēseli, – vienalga, vai tas būtu ārējs svētums vai grēks – ir velna varā, no kā mūs var atpestīt tikai Dieva darbs. Tad Dievs iegūst mūs savā īpašumā, mēs Viņu atzīstam, redzam un dzirdam, sekojam Viņam, slavējam un sludinām Viņu. To visu dara Dieva Gars ar Dieva vārdu, kas padzen velnu līdz ar visu viņa valstību.

Galveno velnu jūdi sauc par Belcebulu. “Sebub” ebreju valodā nozīmē “muša”; “baal” jeb “beel” ir vārds, kas nozīmē “kungs” jeb “valdnieks”, piemēram, nama kungs. Tā radies vārds Belcebul – “galvenā muša” vai, vienkāršā valodā runājot, “mušu ķēniņš”, lielā kamene. Jūdi ir saukuši sātānu tik nicinošā vārdā, itin kā viņa priekšā justos gluži brīvi un droši, itin kā paši būtu viņa kungi. Tā rīkojas visi pārdrošie, laiskie liekuļi – tie iedomājas, ka ir pilnīgi šķīsti un svēti, ka velns salīdzinājumā ar viņiem ir tikai vārga, nespēcīga muša, tādēļ Kristus žēlastība un Dieva vārds viņiem nav vajadzīgs. Par citiem gan viņi domā, ka tiem velns ir spēcīgs pretinieks; jā, visu, ko māca un dara dievbijīgi ļaudis, liekuļi sauc par velna darbiem; tos viņi uzskata par tukšām, bezjēdzīgām lietām, kas paveicamas pat vārgām mušām. Un velns itin labi var paciest šādu nicinājumu, kas tomēr ļauj viņam ieņemt šo cilvēku sirdīs augstāku vietu nekā to, kas tiek atvēlēta patiesajam Dievam.

Velns ir tirāns, kas valda namā jeb savā galmā – kā jau iepriekš sacīts. Viņš dzīvo mierā, kamēr pret viņu nav vērstas Dieva vārds un pirksts Kristū, – līdz tam laikam viss tiek darīts pēc velna prāta, jo neviens nekā labāka nezina – gluži kā tas bija ar šo mēmo vīru. Velna ieroči un bruņas ir cilvēku miesīgās iedomas, mācības un noteikumi, ar kuriem viņš tur sirdsapziņas savā varā un spēj sevi aizsargāt.

Bet, kad nāk kāds stiprāks – tas ir, Evaņģēlijs –, tad miers ir pagalam; nu velns plosās un kļūst gluži neprātīgs, jo viņš negrib tikt nolādēts, nodots, nosodīts un uzrādīts. Viņš sauc cīņā un ņem savas bruņas – varenos, gudros, bagātos, svētos ļaudis; viņš sarīda tos visus pret Dieva vārdu, – kā to redzam Evaņģēlija sludinātāju vajāšanās. Šis

briesmīgās vajāšanas norāda uz to, ka velns negrib tikt izdzīts. Kā velns plosās cilvēka miesā, kad viņam tā jāatstāj, tāpat viņš plosās arī pasaulē, kad redz, ka vajadzēs piekāpties Evaņģēlijam. Velns pretojas ar visiem saviem spēkiem; tomēr tas viss neko nelīdz – viņam ir jādodas projām.

Jo nāk kāds stiprāks, kas uzvar velnu, – tas ir Kristus; Viņš atņem velnam bruņas, tas ir – atgriež pie Dieva dažus no saviem vajātājiem, vājinādams velna pretestības spēkus un darīdams savu valstību vēl stiprāku. Kristus arī sadala laupījumu, tas ir – Viņš izmanto atgrieztos dažādiem amatiem, parādīdams žēlastību un darīdams savu darbu kristiešu vidū; par to raksta Sv. Pāvils Rom. 12:6. Cīņa notiek arī nama pagalmā; jo velna valstība balstās ārišķīgā, šķietamā gudrībā, svētumā un spēkā; bet, kad šo vietu ieņem Evaņģēlijs, tad atklājas, ka tā ir bijusi tikai ģekība, grēks un nespēks.

Un tad, kad nešķīstais gars ir izdzīts, tas pārstaigā sausas vietas un meklē mieru, tas ir – velns neguļ un neatpūšas, bet meklē iespēju, kā atkal iekarot cilvēku. Sausās vietas nav bezdievju sirdis; jo tajās velns mājō un atdusas kā spēcīgs tīrāns, kā Evaņģēlijs šeit saka. Tās ir zemes sausās un tukšās vietas, kur nedzīvo cilvēki, piemēram, meži un tuksneši. Turp velns savā ļaunumā un dūsmās bēg, kad ir izdzīts; arī Kristu velns atrada tuksnesī. Jūdu zemē nav daudz ūdens, tādēļ evaņģēlists šeit runā par sausām, tuksnešainām vietām. Bet citur, kur zeme ir ūdeņiem bagāta, kā tas ir pie mums, velni dzīvo ūdeņos un purvos; tur tie dažkārt noslicina cilvēkus, kad tie peldas vai brauc pa ūdeņiem. Dažās vietās atrodami ūdens gari, kuri bērnus no krasta ievilina ūdenī un noslicina; visas šīs lietas dara velni.

Bet tas, ka ļaunais gars atgriežas un atrod namu izslaucītu un izgreznotu (Sv. Matejs vēl piebilst: tukšu), nozīmē, ka cilvēks ir svētīts un rotāts ar skaistām garīgām dāvanām. Ļaunais gars itin labi redz, ka ar vecajām viltībām vairs neko nevarēs panākt; jo cilvēks viņu jau pazīst. Gluži kā tad, kad elku kalpošana pagānu vidū bija iznīcināta un padzīta, velns pasaulei ar to vairs neuzbruka. Bet ko nu viņš dara? Viņš ķeras pie kā cita, ņem līdzī septiņus vēl ļaunākus garus un atkal

dzīvo savā mājvietā – nu jau ir ļaunāk nekā iepriekš. Tā velns ir izrikojies ar mums – kad Kristus bija kļuvis pazīstams visā pasaulē un velna agrākā valstība līdz ar elku kalpošanu iznīcināta, viņš ķērās pie citiem līdzekļiem un uzbruka mums ar ķecerību, līdz viņam izdevās ieviest un izveidot pāvestību, kurā Kristus tika pavisam aizmirsts, un Kristus vārda aizsegā radās vēl negantāki pagāni – to redzam paši savām acīm. Tāpat ir noticis jūdiem pēc Jeruzalemes nopostīšanas, tāpat arī grieķiem – turku varā. Tā klājas visiem, kuri dzird Dieva vārdu, bet vēlāk kļūst pārdroši un nolaidīgi, – kā Sv. Matejs saka Mt. 12:44 – velns atrod namu tukšu. Un Mt. 13:25 sacīts, ka viņš sēj nezāli kviešu starpā – naktī, kad ļaudis gul. Tādēļ mums jābūt nomodā, kā apustuļi arvien mūs mudina, it īpaši Sv. Pēteris 1. Pēt. 5:8: “Esiet skaidrā prātā, esiet modrīgi! Jūsu pretinieks velns staigā apkārt kā lauva rūkdams un meklē, ko tas varētu aprīt.” Jo tur, kur ticība tiek sagrauta, itin viegli var atgriezties visi agrākie netikumi.